

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 13C/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620200369
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šťastná
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2020:7620200369.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves sudkyňou JUDr. Katarínou Šťastnou v spore žalobkyne : M. H., J. XX.XX.XXXX, Č. X, N. J. I., právne zastúpená : Sidor a partneri, s. r. o., IČO : 52 635 970, Železničná 4/A, Hlohovec proti žalovanému : PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený : Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO : 47 233 516, Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 500,- € takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 500,- € do 3 dní do právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení vo veci samej.

odôvodnenie:

1. Dňa 21.01.2020 doručila žalobkyňa tunajšiemu súdu návrh, ktorým žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 500,-€ titulom finančného zadost'učinenia ako aj nahradiť trovy konania. Svoj návrh odôvodnila tým, že dňa 25.09.2013 uzatvorila so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500031663, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť jej úver vo výške 1.500,- € ktorý sa zaviazala splácať v 48 mesačných splátkach po 77,05€ pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01% a RPMN 68,92%. Celková čiastka, ktorú mala žalovanému vrátiť bola 3.698,40 Eur.

2. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobkyne k mimosúdnej dohode, domáha sa ochrany svojich práv na príslušnom súde z dôvodu, že predmetná zmluva o revolvingovom je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Voči žalovanému si uplatnila titulom uvedenej zmluvy aj vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom tunajší súd rozsudkom zo dňa 09.03.2018 sp. zn. 1Csp/47/2017 jej žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 1.651,29 EUR s 5% úrokom z omeškania ročne od 27.09.2016 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov. Súd v rámci predmetnej zmluvy konštatoval nedostatky na základe ktorých bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov.

3. S poukazom na ustanovenie § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. má žalobkyňa za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, pretože v danej veci existuje porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z. z. v spojení s Občianskym zákonníkom - konkrétne sa jednalo o uvádzanie pravdivých náležitostí úveru, zdržanie sa používania neprijateľných podmienok a obchádzanie zákona, pričom žalobkyňa na súde úspešne uplatnila porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech žalobkyne)

rozhodnuté. Je daná príčinná súvislosť, pretože žalobkyňa ako spotrebiteľ bola v predmetnom konaní úspešná práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje, pričom poukázala na doterajšiu rozhodovaciu prax súdov.

4. Žalobkyňa má za to, že na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda jej ako spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v konečnom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobkyne je pritom zrejмый z toho, že najskôr bola zo strany žalovaného zavádzaná (nepravdivo informovaná) o podmienkach úveru, následne bola nútená plniť na účet žalovaného prostriedky na ktoré zo zákona nemal nárok a napokon bola nútená podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť.

5. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia vyčíslila žalobkyňa na sumu 500,-€ s poukazom, že napríklad aj Krajský súd Trenčín (sp. zn. 5Co/934/2015) považuje za súladné so zákonom, aby sa výška primeraného finančného zadosťučinenia odvodzovala od výšky úveru, morálnej a majetkovej ujmy. Krajský súd Prešov (sp. zn. 7Co/350/2015) považoval za logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom. Predmetný názor by teda bolo možné aplikovať na toto konanie v tom zmysle, že výška primeraného finančného zadosťučinenia by mohla vychádzať z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti s nezákonnou odplatou úveru, ktorú žalovaný od nej požadoval, hoci na ňu nemal nárok, čo bolo súdom aj právoplatne potvrdené. Teda bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobkyne v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 2.198,40€ (celková čiastka - istina). Žalovaný však v rozpore so zákonom započítal poplatky z Dohody o poskytnutí služby s istinou úveru. Výsledná odplata potom predstavovala až sumu 2.565,89 EUR (celková čiastka - istina úveru vo výške 1.132,51 EUR); teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetkové práva žalobkyne. Preto výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500,- EUR považuje za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že ako spotrebiteľ bola nútená domáhať sa ochrany práv na súde (aby sa tak naďalej neznižoval jej majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Napokon, ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd Trenčín, sp. zn. 4Co/124/2019).

6. Ako prostriedky procesného útoku použila žalobkyňa skutkové tvrdenia a listinné dôkazy, a to obsah spisu a rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 1Csp/47/2017.

7. Súd vo veci vydal dňa 21.01.2020 platobný rozkaz, ktorým žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu v zmysle žalobného návrhu. Voči uvedenému platobnému rozkazu podal žalovaný včas odôvodnený odpor, na základe čoho súd uznesením zo dňa 25.02.2020 platobný rozkaz zrušil.

8. V podanom odpore žalovaný uviedol, že žalobkyni žiaden nárok na ňou uplatňovanú sumu nevznikol, rovnako tak neboli preukázané skutočnosti, na základe ktorých by takýto nárok mohla uplatňovať. Poukázal, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že

zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický, naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú.

9. Žalovaný je toho názoru, že rozsah ochrany práv žalobkyne vyplývajúci z právoplatného rozsudku o vydaní bezdôvodného obohatenia v dostatočnom rozsahu a miere spĺňa aj účel vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a vzhľadom na tieto okolnosti nie je dôvod uplatňovať primerané zadosťučinenie. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešného uplatnenie akéhokoľvek práva, potom by to zakotvil priamo a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia a tiež jeho výšku 500,-€. Vzhľadom na uvedené navrhoval žalovaný žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

10. Žalovaný ako prostriedky procesnej obrany použil skutkové tvrdenia.

11. Žalobkyňa vo svojej replike poukázala na to, že žalovaný iba všeobecne a paušálne popiera jej nárok na primerané zadosťučinenie, hoci nárok objektívne existuje a je podoprený relevantnými dôkazmi. Je nepochybné, že porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. predstavuje porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Zákon č. 250/2007 Z. z. je všeobecným zákonom vo vzťahu k spotrebiteľom a dodávateľom, bez ohľadu na špecifiká ich právneho vzťahu. Zákon o spotrebiteľských úveroch je následne zákonom špeciálnym, ktorý konkretizuje práva a povinnosti strán pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom tento zákon celkom jednoznačne slúži k ochrane spotrebiteľa (už len z dôvodu, že veriteľ má povinnosť uviesť do zmluvy o úvere náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona). Podmienka porušenia práva spotrebiteľa, a to práva na pravdivé, riadne a včasné informácie o poskytovanom produkte (spotrebiteľskom úvere), je teda splnená, o čom bolo právoplatne rozhodnuté. Rozsudky, ktoré k žalobe priložila, sú právoplatné, teda záväzné pre strany sporu, ako aj pre konajúci súd.

12. Žalobkyňa ďalej uviedla, že za predmetné porušenia pritom zodpovedá práve a výlučne žalovaný, ktorý predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere predložil žalobkyni na podpis a mal z tejto zmluvy prospech. Opätovne poukázala, ktoré práva a povinnosti boli porušené a poukázala na aktuálnu rozhodovaciu prax v tejto problematike. Rovnako trvala na tom, že v žalobnom návrhu riadne odôvodnila aj výšku sumy primeraného finančného zadosťučinenia s dôrazom, že výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, teda žalobkyňa ju odhaduje s prihliadnutím na relevantnú súdnu prax a okolnosti prípadu. Túto nie je možné vypočítať tak, ako napr. bezdôvodné obohatenie z bezúročného úveru. K intenzite zásahu do práv spotrebiteľa poukázala na použitie neprijateľných podmienok, poskytnutie nižšej sumy úveru ako bola deklarovaná v zmluve, úročenie neposkytnutej časti finančných prostriedkov úrokom vo výške až 70%, výšku nedôvodne požadovanej sumy žalovaným - viac ako 2.000,- EUR, ktoré žalovaný od žalobkyne požadoval na základe zmluvy, pričom podstatná časť tejto sumy aj bola zaplatená na účet žalovaného. Závadný stav trval od uzatvorenia zmluvy (16.09.2013) až do rozhodnutia krajského súdu (18.07.2019), teda takmer 6 rokov a tento stav objektívne vyvolal negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobkyne spočívajúce v znižovaní jej životnej úrovne na úkor žalovaného, ktorý požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver. Napokon nemožno prehliadať skutočnosť, že žalovaný sa odmietal akokoľvek mimosúdne dohodnúť, teda žalobkyňa bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Rovnaký postoj vo vzťahu k žalobkyni (spotrebiteľovi) a jej nárokom má žalovaný aj v tomto konaní. Záverom poukázala aj na sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, teda jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania.

13. Žalovaný vo svojej duplike opätovne popieral vznik a výšku nároku, ktorého zaplata sa žalobkyňa domáha a trval na tom že z podanej žaloby ani vyjadrenia nevyplýva preukázanie takých skutočností, ktoré by preukazovali uplatňovaný nárok čo do základu, ako aj čo do výšky. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Posledná veta uvedeného ustanovenia nie je právnou normou samou o sebe, ale predstavuje súčasť určitého normatívneho celku. Len na jej základe nie je možné zakladať žiadny nárok, pretože podmienka - úspešné uplatnenie porušenia práva - musí súvisieť s konkrétnym súdnym rozhodnutím o tom, že konkrétne právo spotrebiteľa porušené bolo. Takéto rozhodnutie vydané nebolo a žalobkyňou označený rozsudok nie je rozhodnutím o úspešnom uplatnení porušenia práva žalobcu ako spotrebiteľa. Predpoklad formulovaný v zákone vyžaduje logicky rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Uvedené vyplýva zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia. S poukazom na judikatúru ústavného súdu SR, ako aj rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti. Žalobkyňa si ako spotrebiteľ neuplatňovala v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností. Túto právnú skutočnosť t. j. predchádzajúce úspešné uplatňovanie práv a povinností, si mylne zamieňa s tým, že medzi účastníkmi konania prebehlo konanie, v ktorom sa rozhodovalo o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, neprijateľnosti zmluvnej podmienky, povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie a i. Vyššie uvedenými skutočnosťami deklaruje žalovaný to, že na strane žalobkyne nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadostučinenie.

14. Súd vo veci nariadil pojednávanie, ktorého sa strany nezúčastnili, svoju neúčasť ospravedlnili, pojednávanie odročiť nežiadali a súhlasili s pojednávaním v ich neprítomnosti s tým, aby súd rozhodol s poukazom na ich písomné vyjadrenia. Na základe uvedeného súd v zmysle § 180 CSP konal a rozhodol bez prítomnosti strán.

15. Na pojednávaní vykonal súd dokazovanie obsahom skutkových tvrdení a spisom tunajšieho súdu sp. zn. 1Csp/47/2017.

16. Z obsahu spisu sp. zn. 1Csp/47/2017 súd zistil, že medzi stranami sporu v totožnom procesnom postavení prebiehalo konanie o zaplata sumy 1.651,29€ s prísl. titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo žalovanému vzniknúť na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500031663 zo dňa 25.09.2013. Rozsudkom zo dňa 09.03.2018 súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňu celú uplatnenú sumu bezdôvodného obohatenia. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, že v časti zmluvných úrokov je zmluva neplatná pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39OZ a že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písmeno j/, k/ a y/ zákona č. 129/2010 Z. z. Tiež mal súd preukázané, že zo zmluvne uvedenej úverovej sumy 1.500,-€ bola žalobkyňu poskytnutá reálne suma 1.132,51€ a žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 2.850,85€. Voči uvedenému rozsudku podal žalovaný odvolanie a Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 18.07.2019 sp. zn. 3Co/236/2018 rozsudok tunajšieho súdu potvrdil. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým záverom tunajšieho súdu, že výška odplaty poskytnutého úveru dosahuje mieru 70% , čo je v absolútnom rozpore s § 53 ods. 6 OZ aj v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39OZ, lebo podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch.

17. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení platnom k uzatvoreniu zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnú formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzatvorenia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

19. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané a nesporné, že strany sporu uzatvorili dňa 25.09.2013 zmluvu o revolvingovom úvere, pričom úver z tejto zmluvy bol v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 1Csp/47/2017 vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov a žalobkyňa tak bola povinná zaplatiť žalovanému len sumu reálne poskytnutej istiny úveru. Za nesporné považoval súd aj to, že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 1.651,29€, ktoré bol žalovaný rozsudkom sp. zn. 1Csp/47/2017 zaviazaný zaplatiť žalobkyni spolu aj s úrokmi z omeškania ako aj náhradou trov konania.

21. V tomto konaní sa žalobkyňa domáha uloženia povinnosti zaplatiť jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,-€. Právo na uvedené plnenie vzniká na základe citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. po splnení podmienok a to, že spotrebiteľ ako žalobca uplatní na súde porušenie práv a povinností proti porušiteľovi a je v tomto konaní úspešný. Z citovaného ustanovenia zákona nevyplýva, že spotrebiteľ musí preukázať existenciu a výšku spôsobenej ujmy. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má plniť funkciu satisfakčnú i sankčnú a jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom (rozsudok NS SR zo dňa 30.01.2019 sp. zn. 6Cdo /127/2017).

22. Je zrejmé, že žalobkyňa si v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 1Csp/47/2017 uplatnila porušenie svojich práv, keď si uplatnila právo na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neprijateľnosti zmluvných podmienok, pričom v tomto konaní bola plne úspešná, súd jej žalobe vyhovel. Uvedené rozhodnutie súdu je právoplatné. Na základe uvedeného je súd toho názoru, že sú splnené všetky zákonné podmienky splnenie ktorých sa pre úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia na súde vyžaduje. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, nakoľko stačí ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv pričom súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi intenzity porušenia uvádzanými žalobkyňou. K porušeniu spotrebiteľských práv došlo v dôsledku zavádzania žalobkyne ohľadom výšky poskytnutého úveru a neprimerane vysokej odmeny za poskytnutý úver. Z činnosti súdu je pritom známe, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného. Žalobkyňa ako spotrebiteľ musela brániť svoje práva podanou žalobou na súde o vydanie bezdôvodného obohatenia. S prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domáhala na súde, bol súd toho názoru, že suma 500,-€ je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne. Táto suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a zároveň odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Súd preto žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

23. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

24. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

25. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. O trovách konania rozhodol súd podľa zásady úspechu. Keďže žalobkyňa mala v konaní plný úspech, nakoľko súd jej žalobe vyhovel v celom rozsahu, priznal jej voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania. O konkrétnej výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.